

АУДИОЗАПИС 4:

М.Г.1: Здравсти, Стефане.

М.Г.2: Не искат среща...

М.Г.1: Еми, добре, ние с теб да си се видим. Те ако не искат, не искат.

М.Г.2: Е не мога аз да се виждам с теб, без тях. Аз съм болен човек...

М.Г.1: Е защо?

М.Г.2: Е, що?... болен човек, какво искаш?

М.Г.1: Все пак 30 години сме работили заедно. Но ако искаш не се виждай, аз щях да им предложа някакви хубави неща. Ама те щом не искат, здраве да има.

М.Г.2: Е, какви добри неща предлагаш, заливаш ни всеки ден с помя...

М.Г.1: Е, сега ти го казвам по телефона и без да ги виждам, помята спира. Лично я спирам от утре. То няма да стане на секундата, но постепенно и се спира. Считай, че помята е спряна. Те да си правят какво си искат, въобще няма да им се бъркам, щом не искат да се виждаме.

М.Г.2: Еми, те са прави, убийци се разхождат около София.

М.Г.1: Еднострочно спирам помята.

М.Г.2: А убийците кой ще ги разкара от около София къде шетат.

М.Г.1: Убийците не знам, който ги е викал да ги разкара. Това не знам за такива неща.

М.Г.2: Не знаеш, обаче се знае.

М.Г.1: Е не знам аз, но помята я спирам аз лично, каквито публикации ги инсталирам аз ги спирам.

М.Г.2: Е защо трябваше да се пускат тия...

М.Г.1: Нали знаеш, че те като напишат нещо и тогава почнах да пиша. Те като си мълчаха и аз си мълчах.

М.Г.2: Те не са написали нищо

М.Г.1:Не следите събитията. Няма значение защо, какво. Ето, казвам ти, че ги спирам.

